

invloed op en door het naar dan is zeer positief

door staats-ij niet willen el zijn. te bewaren te brengen ienen en tot e bijdrage te

uit voor den t voort voor ng geven en strecksche of lerven. Maar te Jeugdraad. t beste geval

aan den Mi-gevraagd om r leden der in Onderwijs antwoord ge- e vraag nood-orden, dit op e kunnen ge-ugdraad. Al-hans lid van

u dan zonder or zou geen dat der eerst-

in 1926 aan andere wijze ngenomen is te Kamerclub len Centralen

VISSER.

IE.

gsstudie-Itaal-oor K. Wiele-nding, hand- van kinderen, aard. Op het k een boekje een door de- Varneck, het-ld.

genoot ook de Conferen- a werd meer- op de Eerste gsstudie hield 1911 een be- nize der leer- kinderen. Verdieping en uwer, Drewes Kind en Zen-

n van de ge- ja, het leven kan nog thuis errein en geen

tegenwoordig jden, die zich gedwongen, al dat men met- studeveld van andere gebie- een mal figur o komt er op ecialisten, zeet k, een paard, ig in bedwang t oogkleppen, dels der brei- nderzijds lacht t schrikkelijker ndie tot hand- dien van gene- roel. Want de oloog en niet eel wat ander- zij niet builen u het oor van isgeorige facit- en: ik heb u

leven zelf ons verk niet moet loen het dage- f, den intimen- of jonge stoo- e werkster van een begrafen- i. In de weten- l altijd groote

Er ware nog meer te noemen. Maar reeds hieruit blijkt, dat sinds tientallen van jaren beseft wordt, dat de zending aan het kind niet voorbij mag gaan. Alleen maar, niet werd steeds ingezien, dat het niet de hoofdvraag is, wat het kind voor de zending kan doen, doch omgekeerd, wat de zending voor het kind kan zijn.

Voor menigeen is het eenige verband tusschen deze twee, dat het kind met een zendingsbusje loopt, en wekelijks zijn kleine gave ophaalt. Daar toe werden de kinderzendingsverenigingen opgericht; op bepaalde tijden in het jaar werden de busjes geleegd, de kinderen getraceerd, en soms ook nog door een zending een verhaaltje verteld.

Deze busjes zijn voor onderscheidene zendingscorporaties een rijke bron van inkomsten geweest, en ze zijn het nog somtijds. Toch is daarmee de kwestie niet afgehandeld. Van veel meer belang is, de vraag, wat de zending voor het kind kan zijn en aan het kind kan geven.

Hierbij denken wij vanzelf aan de school. Zeker, de catechisaties willen wij niet uitschakelen; maar daar is het kind reeds knaap en meisje, jongeling en jongedochter geworden. Het onderwijs in de zending op de catechisaties is dan ook een afzonderlijk onderwerp.

Ook mag niet worden ontkend, dat de ouders een roeping hebben, om hun kinderen de zending te doen liefhebben. Al zullen zij in den regel niet in de gelegenheid zijn hun kinderen ervan te kunnen vertellen, toch moet het kind voelen en ondervinden, dat zijn ouders het zendingswerk kennen en erin meeleven. De komst van het Koninkrijk Gods mag alzoo in het huiselijk gebed niet worden vergeten. Ook kunnen zij bij gelegenheden, als verjaardagen, hun kinderen een zendingsboekje geven; bij den boekhandel van den Zendingstudie-Raad zijn vele mooie boekjes verschenen; ook in dit blad hebben wij er verscheidene van aangekondigd.

Als wij echter van Kind en Zending spreken, denken wij allereerst en voornamelijk aan de school. Neen, niet dat het kind des Maandagsmorgens zijn eent meeneemt, om het in het dankbaar knikkend negertje te werpen. De vraag, of het juist gezien is, om zulk een busje te laten rondgaan, terwijl toch stichtingen van barmhartigheid daaraan ook wel behoefte zouden hebben, behandelen wij hier niet. Want dat betreft weer de vraag, wat het kind voor de zending doet en kan doen. De heer Wielemaker sprak dan ook in den ondertitel van zijn boek van „zendingsonderwijs”; en de genoemde brochure van de heeren Brouwer c.s. staat in „Verdieping en Belijning”, welke serie studies geeft over opvoeding en onderwijs.

Twee kwesties komen hier ter sprake, n.l. of de kinderen zendingsonderwijs op school moeten ontvangen, en zoo ja, welke methode daarbij moet gevolgd.

De heer Drewes bespreekt eenige bezwaren, die men inbrengt tegen het onderwijs der zending aan schoolkinderen. Wij willen ze even noemen, om ze daarna weerlegd te zien.

Een eerste bezwaar acht men, dat het kind te weinig verstandelijk ontwikkeld is. De zending brengt in aanraking met vreemde toestanden, zeden en gebruiken, dieren en planten; het kind kan er niet bij.

Daarbij verstaat een kind niet het geestelijke van den zendingsarbeid; zending werpt zich op den godsdienst, predikt den waren godsdienst; het

schoonmaak en altijd geboorte en altijd begrafenis en altijd boelhuis. En nu weet men er wel alles van.

Daar hebben we b.v. de zielzorg...

Wat, zoo zou men vroeger gevraagd hebben, wat heeft een dokter een dominee te leren voor het huisbezoek? Nu ja, voor het ziekenbezoek zou de geneesheer den ziekeherder nog wel iets kunnen vertellen; zoo kon men in het afgetrokkenene nog wel redeneeren; al kwam er dan ook zelfs van die redeneering niet veel terecht, omdat de meeste dokters nu eenmaal den dominee aan het ziekbed nóg meer een hinderpaal achten, dan de fysiek gezonde gemeentelieden van ZWEW een vrijpaal hadden gemaakt. Maar — al mocht de dokter een dominee een wenk kunnen geven voor de behandeling van zieken, — dit kwam dan meer voor als maatregel om den dokter niet te hinderen in zijn lichamelijke prestaties, dan wel als hulpmiddel voor de geestelijke bearbeiding van den zieke door zijn predikant-zielzorger.

Maar hoe zijn de tijden veranderd!

De medicus van bepaalde richting heeft den dominee een goed woord toe te spreken, naar hij zelf verzekert, juist voor de gewone bearbeiding van het lid der kerk. Voor de catechisaties, voor de prediking, voor het vertrouwelijk gesprek met wie in zonden zijn gevallen, voor het geestelijk contact met de jeugd, ja, voor bijna alles, wat tot het terrein der kerkelijke zielzorg behoort, is de geneesheer van bepaalde richting er als de kippen bij om den dominee te instrueeren.

En met name geldt dit dan van den psychoanalyticus.

De psycho-analyse is sedert ongeveer 20 jaar een zeer moeilijk en interessant punt van bespreking geweest. Wat die wetenschap wil kan ik eigen-

is een strijd tusschen de Halve maan en het Kruis; zijn dit ook geen dingen, die aan het kind voorbijgaan?

Voorts, het zedelijk karakter van de zending en van het kind botsen. In de zending is de zelfopoffering aan het woord, terwijl bij het kind de zelfzucht triumpheert; daarom kan het de zending niet waardeeren. Zoo voelt het dus ook niets van den nood van het Heidendom; en medegevoel is een eerste voorwaarde voor zendingsliefde.

En om niet meer te noemen: de zending is een zaak van geloof; alleen hij, die zelf Christus heeft gevonden, kan een poging wagen, de wereld voor Christus te winnen. Maar het kind heeft geen persoonlijk geloof; het leeft op gezag; hoogstens is er een wordend, groeiend geloof. Zoo heeft het kind genoeg met zichzelf te doen, en kan het niet meewerken aan den arbeid der zending.

Deze bezwaren zijn ernstig genoeg. Opmerkelijk is, dat Wielemaker van geen bezwaren rept. Hij zal er toch ook wel eens van hebben gehoord. Of zou hij het met die bezwaren niet zoo ernstig hebben genomen? Het schijnt ons toe, dat velen nalaten de zending in het onderwijs te betrekken, omdat men er zelf niet voor voelt en er ook niet mee op de hoogte is. En zou het dan niet zoo zijn, dat menigeen, om zijn houding goed te praten, bezwaren oppert gelijk hierboven genoemd zijn?

Drewes acht het noodig er tegen op te komen, en neemt den bezwaarden den grond onder de voeten weg.

Eerst redeneert hij uit de praktijk. En geeft de volgende voorbeelden. „Zelfs bij den onderwijzer, die anders zijn leerlingen niet in zijn hand heeft, en die maar zeer gebrekkig de orde in zijn klas weet te handhaven, zal de orde als vanzelf, dat is dus, zooals het behoort, bewaard blijven, indien hij een zendingsverhaal vertelt. Vertelt men een zendingsverhaal als illustratie van het onderwijs, dan komt oogenblikkelijk de verslappende aandacht terug.” „Het wordt onthouden. Vertel in een aardrijkskundeles een zendingsverhaal; onderzoek later, wat er is blijven zitten van hetgeen gij hebt onderwezen, en gij vindt in de eerste plaats het zendingsverhaal terug.” Zoo stelt de praktijk het zendingsonderwijs in het gelijk. Drewes kan het weten.

En och, heeft men niet dezelfde bezwaren, welke men nu tegen de zending noemt, in vroeger dagen tegen de bijbelsche geschiedenis ingebracht? Daar zijn de heeren van teruggekomen, tenminste voor een groot deel; pleit ook niet de niet-orthodoxe voor het Bijbelverhaal, nu het niet-kennen van den Bijbel zelfs het recht verstaan van onze taal en literatuur onmogelijk heeft gemaakt? En het geeft te denken, dat men dezelfde bezwaren tegen de zending gaat aanvoeren; waarlijk, het zijn wel stompe wapenen, die men hanteert.

Toch acht Drewes het noodig er eens en voor al mee af te rekenen.

De zendingsverhalen interesseeren het kind; dat leert de praktijk. Waarom? Omdat „ze ongemeene speelruimte openlaten voor de kinderlijke verbeelding”. Wat Drewes hierover schrijft doet ons hem kennen als een uitnemend psycholoog. Hij toont aan, hoe voor de primitieve volken de natuur met allerlei levende wezens is bevolkt. Wij zien in hun kabouter, meermannen, satyrs, feeën enz. symbolen, maar voor die volken is dat alles werkelijkheid. Voor het kind is dit ook zoo; daarom stelt het belang in zulke wezens; het sprookje is om-
lijk niet gemakkelijk hier zeggen. Grondige bespreking vraagt veel groofter ruimte dan ik thans in bestag kan nemen. En — ons blad moet op de huiskamertafel kunnen blijven liggen. Reeds deze overweging verbiedt een breede toelichting, omdat daarbij uit het sexueele leven wel zooveel voor den dag zou moeten komen, dat men in menig gezin dit artikel zou onttrekken aan de oogen der kinderen.

Ik neem dus met enkele losse aanduidingen genoegen.

De psycho-analyse — waaraan vooral de naam van Sigmund Freud verbonden is — legt een van haar voornaamste stellingen ons voor, wanneer zij beweert, dat van het leven der menschelijke ziel de verschijnselen hun verklaring behoeven, en hun oorzaak moeten aangewezen vinden, ook in die gevallen, waarin tot nu toe van eenige poging tot verklaring en van een naspeuren van de wet der causaliteit werd afgezien. Ons droomleven, onze plotselinge invallen, onze onwillekeurige gezegden, de ineens opdoemende beelden uit de herinnering van een oud verleden, — en zoo heel veel meer; het heeft alles zijn oorzaak en noodwendigheid; en wie van toevalligheden spreekt, spreekt op de oppervlakkigste manier, zoo opent de psycho-analytische school den aanval. B.v. dingen, die in ons bewuste leven eens een plaats hebben ingenomen, zinken vervolgens weer tot onder den drempe van het bewuste leven in het duistere diep van ons onderbewustzijn weg. Later duiken zij dan weer daaruit op; ze lijken voor ons zelf iets, dat geheel nieuw is, maar in wezen zijn ze oud; slechts omdat ze teruggedrongen werden rekenden we er niet mee. Reeds hiermee is de noodzakelijkheid gegeven, om te rekenen met de mogelijkheid, neem, om vast te stellen de noodzakelijkheid, dat er „iets achter zit” bij al wat ik haden doe.

die oorzaak het kind niet vreemd, en alzoo is het zendingsverhaal, dat ook wel van wonderlijk-vreemde dingen vertelt, niet te veraf liggend.

Het is een gulden schoolmeestersregel, zegt Drewes, dat men voortschrijden moet van het bekende naar het onbekende. „Maar onze weg gaat juist geheel anders. Het kind kent. Het kent die vreemde wereld, waarin wij het binnen voeren, beter dan wij. Het leeft steeds in die wereld, maar de wereld, waarin het kind leeft, ziet er nog veel fantastischer uit, dan wij ons kunnen voorstellen. Het vreemde is voor het kind het gewone.” Zoo gaat Drewes voort in een schitterend psychologisch betoog. Het zendingsonderwijs past dan ook bij het kind; het geeft stof voor zijn fantasie en breidt zijn gezichtskring uit.

Hiermede is de zaak feitelijk beslist. Toch loont het de moeite ook nog even de andere bezwaren nader onder de oogen te zien. Men meent, dat het gebrek aan ethische ontwikkeling bij het kind de zending van de school moet verwijderd houden. Al een heel dwaze bewering! De belangstelling is er; zij is er vooral ook voor de daden, op het zendingsterrein verricht. Het zendingsverhaal doet een leven vol beweging zien; er is actie. En dat trekt het luisterend kind aan, doet meeleven. Maar het doet het kind ook zien, wat er achter het uitwendig gebeuren ligt. Het heeft op zijn wijze „begrip voor de geestelijke dingen, zoo goed als wij; maar het uit het op andere wijze en richt het op andere zaken dan wij, volwassenen”.

Nog sterker. „Onze kinderen zijn nog veelal in een periode, waarin hun liefde niet anders dan persoonlijk kan zijn. Maar juist, omdat ze helden-vervaarders zijn, wordt hun niet alleen de zending lief als persoon, maar wordt ook zijn geloof hun lief. Zij bouwen hun geloof aan het zijne. Is dat zoo'n wonder? Wordt ook ons geloof niet vaak gebouwd aan het geloof van een ander? ... Langzamerhand ziet het kind ook, dat de grondoorzaak van alle ellende in het heidendom is, het niet bezitten van het geloof, dat ook het zijne is; het geloof in den Heiland van zondaren.” En zoo komt het kind er toe om onder den invloed van het zendingsonderwijs voor zending en heidendom beide te gaan bidden.

Zoo mogen wij dan met Drewes de volgende belangrijke conclusies trekken. „Kind en zending behoren niet in de eerste plaats bijeen, omdat het kind iets — en veel — voor de zending kan doen, maar omdat het kind zooveel van de zending ontvangt. Zijn belangstelling wordt verrijkt, zijn aandacht gescherpt, zijn geheugen geoefend, zijn kennis en opnemingsvermogen vergroot, zijn werklust en drang naar doen in goede banen geleid, zijn medeleven met anderen en zijn verstaande liefde worden geoefend, zijn geloof versterkt en zijn gebed inhoud gegeven. En eindelijk, terwijl het kind voor den zendingsarbeid wordt gewonnen, wordt het voor Jezus gewonnen. Dat is het hoogste recht voor het zendingsonderwijs, dat het het kind voort helpt op den weg, om een levende christelijke persoonlijkheid te worden”.

J. D. W.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Groei der Waldenzenkerk in Italië.

De Waldenzenkerk, die „oude, voortdurend lijdende, geduldige en levensvolle evangelische minderheid”,

Ja, zoo sterk is de invloed van dit onderbewuste leven op het bewuste, dat erkend moet worden, dat de groote beslissingen in ons leven niet door ons bewuste leven worden beheerscht en genomen, doch in het onderbewuste leven worden voorbereid en ook tot rijpheid gebracht, zoolang de mensch zelf nog zonder hooge zelfcritiek en zonder zelfanalyse leeft. Wanneer hij de naïviteit op zij zet en in de diepten van het onderbewuste zieleleven een blik werpt, dan kan hij met de critiek van zijn waakbewustzijn wel eenigermate correctie aanbrengen in de bewegingen waartoe zijn zieleleven kwam, maar geheel en al zichzelf doorgronden en de werking van het onderbewuste levensbeziit op zijn bewustzijn negeeren, — dat kan hij niet. Zoo sterk kan de vorming van gedachten-complexen in ons onbewuste leven zich doen gelden, dat een „tweede ik” in ons opstaat, een tweede persoonlijkheid, die soms optreedt en de gewone verdringt. Een heel andere mensch staat dan op; en de gewone is niet meer te herkennen zelfs. En zoo liggen de conclusies voor het grijpen. Wat ik „vergeten” noem, is niet een lijdelijk kwijtraken van voorstellingen, doch er zit wel degelijk een actieve daad in van mijzelf; immers, onze persoonlijkheid dringt onaangename, pijnlijke ervaringen terug; ze worden door ons zelf weggeduwd tot onder de oppervlakte van ons onderbewuste leven; dat ze in die duistere voorraadskamer zijn binnengekomen, is dus evenmin toeval, als dat ze later zich wreken en weer bovenkomen om mee te helpen in de reeks van factoren, die onze gedragingen bepalen ieder oogenblik.

K. S.

Correspondentie. Omdat enkele bronnen, rakende de geschiedenis van de G. S. B., mij later bereikten dan ik gehoopt had, kan ik deze week niet mijn vervolgartikel over de Gereformeerde Studentenbeweging geven.

K. S.

voert, ondanks haar armoede, een bewusten Zendingsarbeid op Italiaanschen grond. Van de grenzen van Frankrijk tot aan den zuidoosthoek van Sicilië is ieder deel van 't land door 't licht des Evangelies aangeraakt. Kerken zijn er in Milaan, Venetië, Florence, Rome, Palermo en 50 andere steden en plaatsen gesticht, waarbij nog 70-100 standplaatsen voor prediking komen.

Aldus de „Ref. Schweizer Zeitung“.

En hoe is de geestelijke gesteldheid dier kerken? Goede oriëntering zou veel waard zijn.

Herleving van het Germaansche Heidendom.

In Weenen bestaat een germaansche godsdienst-gemeenschap, welke leden streng naar den oud-germaanschen Ritus leven, Wodan, Baldur, Freia en de andere oud-germaansche Goden aanbidden en een heiligen eik in den Prater hebben. De leden behooren voor 't grootste deel tot de intellectuelen, een harer leiders, die tegelijkertijd als priester fungeert, is een bekend Weensch hoogleraar in de Medicijnen.

„Christ. Welt“

Kommentaar overbodig!

HEPP.

Niettegenstaande ik er onlangs op kon wijzen, dat er in de Angelsaksische wereld stemmen opgaan, die waarschuwen toch niet te veel wereldconferenties te houden, mede vanwege de groote kosten en het groot tijdsverlies, dat zulke vergaderingen onwillekeurig medebrengen, ontvingen onze kerken al weer een uitnodiging uit Engeland deel te willen nemen aan een wereldconferentie te Glasgow, te houden van den 11den tot den 15den Juni 1928. Dit jaar zal er, bij welzijn, een wereld-zendingconferentie te Jeruzalem worden gehouden en voor het volgende jaar wordt nu voorbereid zulk een conferentie waarop het eenig onderwerp dat daarop behandeld zal worden de kerkelijke financiën betreft. Het initiatief daartoe is genomen door de Internationale vereeniging voor kerkelijke financiën. Deze vereeniging staat onder hoog patronaatschap. Ik noem slechts den hertog van Connaught. De president is een lordship. De secretarissen zijn twee reverends. Het hoofdkwartier is in Glasgow gevestigd. Het doel is door onderlinge voorlichting te komen tot een goede regeling van de financiële aangelegenheden der kerk, der zending en vooral van die der inboorlingen-kerken. Deze internationale vereeniging heeft reeds ernstig studie gemaakt van dit vraagstuk. Ook wij worden uitgenoodigd een paar afgevaardigden te zenden. Iedere kerk of vereeniging moet zelf voor de reiskosten zorgen; men kan echter op vrij logies rekenen. De vergaderingen zullen eventueel gehouden worden in the College van de United Free Church te Glasgow, van de kerk, waarmede ook wij correspondentie onderhouden.

Tevens wordt ons verzocht, indien er onder onze menschen personen zijn, die inzake de kerkelijke financiën een referaat zouden willen houden, hun namen te noemen. Ook zullen zeer welkom zijn lieden, die wel niet als gedelegeerden zijn aangewezen, maar die op eigen initiatief zouden willen gaan.

Een voorloopig programma geeft enkele niet onbelangrijke onderwerpen aan ter bespreking, als: Gods Geest, werkende ook op het terrein van de financiële aangelegenheden der kerk; het godsdienstig motief bij het geven, de goede basis voor de kerkelijke inkomsten; met het oog op het werk der evangelisatie, zending en den nood van sommige kerkgemeenschappen op het vasteland van Europa is het noodig, dat de geldelijke zijde van dit werk de volle aandacht hebbe.

Verder zal men onder de oogen zien de verschillende manieren, waarop de kerk haar noodige inkomsten verkreeg en wordt reeds van tevoren het feit geconstateerd, dat de vroegere methoden niet meer dienstig zijn voor den tegenwoordigen tijd. Zoo zal besproken worden het systeem wekelijks vrijwillig bij te dragen voor kerk en zending, enz. En onder anderen ook: hoe men de predikanten zal oefenen om met geldelijke zaken vertrouwd te raken. (‘t Schijnt met hen ook al overal zoo ongeveer gelijk te staan: als ze geld hebben dan schijnt men vooral predikanten te moeten leeren hoe ze het niet kwijt zullen raken; en als ze het niet hebben en daarbij geringe salarissen, hoe ze daarmee toch rond zullen komen. Inderdaad een echt angelsaksische en derhalve voor de praktijk dienstige conferentie belooft die te Glasgow te worden). Naast dat onderricht aan de predikanten wil men dan ook nog refereeren over de beste methode om de andere ambtsdragers in deze richting te trainen.

Ik noemde eenige onderwerpen.

De gemeenschappelijke excursie aan het einde zal ook in Glasgow niet worden vergeten.

Wij mogen niet zoozeer voldaan zijn over de wijze waarop de geldelijke aangelegenheden in onze kerken worden geregeld, dat wij zeggen: Glasgow kan ons niets leeren; doch wij mogen daarover toch wel zóó denken, dat wij aannemen, dat men op deze komende wereldconferentie, nog wel iets, misschien zelfs veel, van ons zou kunnen leeren.

Ook niet officieel afgevaardigden zijn welkom!

Hier is dan iets te doen ten bate van Gods koninkrijk voor onze specialiteiten op het terrein der kerkelijke financiën.

Het Comité voor deze conferentie telt zeer vele leden, vooral uit de Engelsche kerken; daaronder tref ik geen namen aan van leden uit de Free Church; the Original Secession Church; the Calvinistic Methodist Church of Wales. Wel uit de „staande kerken“ van Engeland en Schotland, en uit onderscheiden „dissenter“ kerken. Verder zijn daarin vertegenwoordigd kerken uit Zuid-Afrika, West-Afrika, Indië, Australië, Canada, De Vereenigde Staten, Argentinië, Zwitserland, Frankrijk, Nieuw-Zeeland. Gen. A. R. Ophorst van Amsterdam is de eenigste Nederlander, die daarin zitting heeft. Uit Duitschland, Centraal-Europa en de Scandinavische rijken vond ik geen vertegenwoordiger in het Comité.

* * *

Een ieder las wel over het rassenvraagstuk in de Vereenigde Staten. Dit begint met steeds meer ernst en goeden wil te worden behandeld. In stede dat het blanke en het zwarte ras elkander bestrijden of ook mijden, wordt het streven steeds krachtiger elkander te dragen, dulden, ja met elkander samen te werken. De velen van het zwarte neger-ras, die bij name in de zuidelijke staten, na de hogere scholen doorloopen te hebben, hun studie voortzetten aan de universiteiten, vragen vrijen toegang tot het openbare leven. Daaruit ontstaan onder de verhoudingen, waarin nu nog het blanke ras tot het zwarte staat, velerlei moeilijkheden en ergernissen. Dit heeft geleid tot een met ernst zoeken naar andere verhoudingen op allerlei gebied, doch vooral op die van het maatschappelijk leven. Aan 't hoofd van deze beweging staan de meer ontwikkelde. Vooral onder de lagere standen komen nog ernstige botsingen voor. De hogere standen nemen hun dienstpersioneel veelal uit het zwarte ras. Dit is zoo ongeveer het eenige punt van aanraking tusschen het blanke en zwarte ras. Voor een vijftien-twintig jaar was de verwijdering tusschen de beide rassen nog zoo groot, dat men kan zeggen, dat een neger, zoodra hij uitgroeide boven den stand van het dienstpersioneel en de arbeiders, niet meer in aanraking kwam met het blanke ras. Toen zei men: een blanke zegt tot een neger niet meer, dan hij acht, dat „een neger begrijpen“ kan, en een neger zegt niet meer tot een blanke, dan hij raadzaam acht, dat deze wete. Sinds ongeveer tien jaren heeft men vooral in de Zuidelijke Staten getracht hierin verandering te brengen. Daartoe is een commissie tot samenwerking gevormd. Zij bestaat uit een kleine honderd blanke en zwarte mannen en vrouwen uit den ontwikkelde stand. Eenmaal 's jaars komen zij samen om middelen te beramen, waardoor bevorderd worde, dat de beide rassen meer met elkander in aanraking komen. In de meeste staten van gemengde bevolking zijn thans zulke commissies van hooger hand ingesteld, waarvan de leden een paar maal 's jaars samenkomen. De publieke opinie heeft daardoor aanmerkelijke wijziging ondergaan en verschillende regeeringsmaatregelen zijn getroffen, die den negers ten goede moeten komen. Ook plaatselijk zijn dergelijke commissies ingesteld en aan 't werk gegaan, om een betere verstandhouding te bevorderen. Cursussen worden daartoe gegeven over het rassenvraagstuk reeds op meer dan zestig hogere scholen.

Vooral onder de studeerenden verandert de verhouding zeer ten goede. Aan de universiteiten in de noordelijke staten is het getal zwarte studenten niet groot en wordt met hen niet veel gerekend, ook niet als het gaat over de oplossing van 't rassenvraagstuk. In 't Zuiden heeft men voor beide rassen afzonderlijke hogere scholen, doch onder leiding, veelal van de Chr. Stud. Vereenigingen, worden vaak gemeenschappelijke vergaderingen gehouden ter bespreking van genoemd vraagstuk. En dit met de meest gunstige en verrassende resultaten. Zeer vele mannen van beteekenis zijn door dit een en ander tot de overtuiging gekomen, dat het rassenvraagstuk in Amerika niet door de blanken alleen kan worden opgelost, maar dat daaraan beide rassen hebben te arbeiden.

G. KEIZER.

PERS-SCHOUW.

Prof. Lindeboom over Domela Nieuwenhuis.

Het interessante jaarverslag van de Geref. Ver. v. Evangelisatie „Filippus“, bevat o.m. in het door den heer J. ter Borg te Groningen uitgebrachte jaarverslag volgende historische herinneringen, uit een bidstond geleid door prof. L. Lindeboom in den jare 1889:

„Waren juist de dagen, waarin de toenmalige leider van de Socialisten, de latere anarchist DOMELA NIEUWENHUIS, nogal van zich hooren liet. En toen nu Prof. L. in zijn betoog den naam van dezen man noemde, was het merkbaar, dat menigeen wel wat vreemd opkeek. Ook de Spreker scheen het te vernemen.“

„DOMELA NIEUWENHUIS, ja, schrik maar niet; — zoo volgde er toen — want als God DOMELA NIEUWENHUIS vandaag bekeert, dan zal de man morgen een heel heel ding nog precies zoo zeggen als nu, en dan zal hij vele christenen striemen in hun aangezicht en in hun hart ende in hun beens.“ En daarop volgde een karakterisering van het toenmalig Socialisme in verband met het tekstwoord.

De tekst was Joh. 8:24, b.

Paul Kruger en de collecte.

In hetzelfde verslag van Filippus vertelt de heer Ter Borg nog van Paul Kruger, den voormaligen president van Zuid-Afrika, die te Groningen, 9 Sept. 1877, het avondmaal met de gemeente vierde in de Geref. Kerk (toen nog geheten Chr. Geref. Kerk). We lezen:

Uit de kerk kwam ik ongelacht met den President in aanraking, welke kennismaking de o.v. dagen werd voorgeziet.

„Maandags vroeg Oom PAUL, mij een advies. Hij was niet gerust. Gisteren had hij in elke collecte een pond sterling gedaan, maar wist niet, of dat voldoende was, want hij kende hier de waarde van het geld en ook de behoeften niet. Was het niet genoeg, dan wilde hij graag zijn gaven vermeerdere en mij opdragen zijn gift den broeders ter hand te stellen. Ik heb Oom PAUL, gerustgesteld.“

Arm en rijk bij Rome — volgens den onder-pastoor.

In „De Open Poort“ komt een samenspraak voor tusschen Jan en den Koster. Jan heeft het niet op de Roomsche praktijken begrepen:

Jan. — Een enkel voorbeeld. Zegt de Apostel Jacobus niet. — Gij ziet dat het goed is een bijbel te bezitten en hem te lezen? — „Maar gij hebt den arme omeer aangedaan“? Zie, als Sus, de arme Sus, sterven zal, dan zal de onderpastoor onder het lezen van een „De profundis“ wat wijwater op de arme kist van Sus strooien. Dat is al! Sus is nochtans een goed Christen, een pilaar onzer parochiekerk. Er is geen mis of lof, of de oude man is er bij... maar als hij sterft, zullen er geen dulden zijn, en: „Pas d'argent pas de Suisse!“ Ik vertaal: „Geen geld geen mis!“ Ge kent die geschiedenis! Tot aan het wijwater zal zijn lijf mogen komen, verder niet! Gij kent den Notaris. Hij is absoluut geen goed katholiek. Indien hij nu sterft op denzelfden dag als Sus, dan zal de arme man, de goede Christen om acht uur begraven worden. De familie van den Notaris zal wel bekomen, dat deze om elf uur naar zijn grafkelder gebracht wordt. De begraving van Sus zal een stille begraving zijn, en die van den notaris een treurende, alsof een van de beste kinderen der Kerk gestorven was. De klokken zullen hun treurlied zingen, de muren der kerk zullen zwaren rouw dragen... De Koster. — Jan, ge begrijpt er niets van! De onderpastoor heeft me dat eens uitgelegd. „God, zei hij, zal wellicht in Zijn rechtvaardig oordeel aan de ziel van den arme de verdiensten toepassen van wat voor den rijke gedaan wordt.“

Jan. — Ik zal U zeggen, vriend Jan, dat die uitleg van den Onderpastoor een doekje voor 't bloeden is. De onderpastoor zou heel verlegen zijn, indien ge hem vroeg: WIE hem dat geopenbaard heeft.

Toepassing voor ons: weg met de laatste resten van plaatsverhuizing, en aparte trouwplechtigheiden voor deftige lieden en wat er nog meer bleef hangen van een voortis onder ons wel verdwenen grietel.

Roomsche burgemeesters.

Verschenen is het eerste nummer van „De Auto-Zending“, officieel orgaan van de Ver. voor Evangelisatie „De Auto-Zending“ in Nederland, gevestigd te Amsterdam. Het blad staat onder redactie van de v. Herken, Hillegom; P. G. Molenaar, Amsterdam; P. Storm, Helder; Dr. Y. v. d. Zee, Amsterdam. Laatste genoemde, Haarlemmerweg 320, is adres van de redactie. Adres van de vereeniging: de heer H. A. Stork, Stationsweg 10, Soest. Het blad wil de aandacht vragen voor het werk der vereeniging en is de kennismaking overwaard. Een klein staal, dat tevens belangstelling voor den arbeid moge doen blijken, geven we eruit.

De opgezette campagne in Noord-Brabant is mislukt. Wij dachten een goed werk te doen weer het volle licht des Evangelies te doen schijnen in het schemerdonker van Rome's religie, maar men heeft ons geweerd. Slechts een enkele burgemeester in het Roomsche Brabant gaf toestemming aan de Auto-Zending, een samenkomst te beleggen.

Elders vond het werk beter mogelijkheid. De moed evenwel blijkt niet verdwenen, want op het program van de zomercampagne staan weer ettelijke plaatsen in Brabant en Limburg.

Ds Meyster over de N. C. S. V.

In de „Geref. Kerk v. Rotterdam“ schrijft ds Meyster over de N(ed.) C(hr.) S(tud.) V(er.). Hij herinnert aan de vroeger door ds H. C. v. d. Brink uitgesproken woorden van sterke afkeuring van de N. C. S. V.; wijst daarna op het goede, dat zij tot stand gebracht heeft, maar besluit:

Maar zelfs in het meest waardeerend oordeel over deze vereeniging op zichzelf ligt nog niet opgesloten dat het voor onze gereformeerde studenten gewenscht zou zijn, zich er bij te voegen. De vermaning, indertijd door onze Generale Synode uitgesproken, blijft in dezen nog van volle kracht.

Niet omdat, zooals ds Hasper schrijft: „er op een Hardenbroek-conferentie eens een woord kan vallen, dat niet onveranderd kerkelijk zou kunnen worden geijkt.“

Maar omdat nu uit het Handboek, door de N. C. S. V. uitgegeven, blijkt dat deze vereeniging het positief-gereformeerd beginsel inzake het gezag der H. Schrift met de meeste beslistheid weersprekt, en slechts een meewarigen glimlach over heeft voor de arme stakkerds die „kreunend achter den zege-wagen van het wetenschappelijk onderzoek aanloopen.“

Dr Geelkerken te Bussum.

Onlangs gaf ik een mededeeling uit wat dr Geelkerken te Bussum had gesproken in het belang van de om hem gevormde kerkelijke gemeenschap. Ook ds P. v. Dijk schrijft erover in zijn kroniek („Geref. Theol. Tijdschrift“):